

Ομιλία του Συντυχάκη Μανώλη - βουλευτή Νομού Ηρακλείου του ΚΚΕ και μέλους της Διακομματικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για το Δημογραφικό - στην εκδήλωση του Τομέα Ισότητας των Φύλων της ΕΝ.Π.Ε., με θέμα «Η δημογραφική κατάρρευση της Ελλάδας»

Αθήνα, 14/5/2018

Κυρίες και κύριοι

Το δημογραφικό, ως πρόβλημα, αποτελεί κοινή διαπίστωση όλων των πολιτικών δυνάμεων.

Ωστόσο, οι προσεγγίσεις για τις αιτίες που το παράγουν και αναπαράγουν και οι λύσεις που προτείνονται, διαφέρουν ριζικά.

Για το ΚΚΕ, οι παράμετροι που συνθέτουν το δημογραφικό πρόβλημα, όπως οι όροι ζωής, η υπογεννητικότητα, η μετανάστευση, η προσφυγιά, η θνησιμότητα, κ.ά., είναι πρωτίστως κοινωνικοί, οικονομικοί, πολιτικοί, πολιτιστικοί.

Από την άποψη αυτή, οι δημογραφικές εξελίξεις στις κοινωνίες του καπιταλισμού, είναι άμεσα συνυφασμένες με τις συνθήκες αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης ή με άλλα λόγια με τις συνθήκες διαβίωσης του λαού.

Στη χώρα μας, σήμερα, οι εξελίξεις αυτές έχουν τη σφραγίδα της καπιταλιστικής κρίσης και των αντιφάσεων που εν γένει έχει το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Τα διάφορα δημογραφικά χαρακτηριστικά – έχοντας υπόψη στοιχεία που προκύπτουν από την απογραφή του 2011 από την ΕΛΣΤΑΤ, αλλά και πανεπιστημιακές έρευνες - εμφανίζονται σήμερα πιο έντονα από άλλες εποχές.

Από έρευνα – μελέτη του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας το 2017, προκύπτει ότι από το 2011 έως σήμερα (συνθήκες κρίσης), προκύπτει ότι κάποιες μακροχρόνιες τάσεις, επιταχύνουν βασικά δημογραφικά χαρακτηριστικά, όπως η ακόμη μεγαλύτερη φθίνουσα πορεία της Γονιμότητας, του μέσου όρου του αριθμού γεννήσεων ανά γυναίκα, η ανακοπή της ανοδικής τάσης του προσδόκιμου ζωής, η αυξημένη μεταναστευτική ροή από λιγότερο αναπτυγμένες χώρες, με παράλληλη αυξημένη έξοδος κυρίως νέων Ελλήνων αποφοίτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Αντίστοιχα, τα κοινωνικά χαρακτηριστικά της απογραφής του 2011 από την ΕΛΣΤΑΤ, μαζί με τη διαπίστωση ότι για πρώτη φορά στην ιστορία των απογραφών έχουμε απόλυτη μείωση του πληθυσμού, δίνουν ένα ενδιαφέρον εύρημα : Ότι εξακολουθεί να περιορίζεται ο μέσος αριθμός των μελών των νοικοκυριών. Το 1991, η μέση οικογένεια στη χώρα μας αποτελούνταν από 3 άτομα, και ήδη το 2011 μειώθηκε στα 2,6 άτομα, μέσος όρος που θα ήταν μικρότερος, αν δεν υπήρχε αυξημένος αριθμός οικογενειών μεταναστών, όπου κατά τεκμήριο ο μέσος αριθμός των μελών του κάθε νοικοκυριού είναι αυξημένος. Προφανώς σήμερα τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα.

Τα παραπάνω στοιχεία, που στην πραγματικότητα δείχνουν μείωση του αριθμού των παιδιών που αποκτούν οι οικογένειες, αποτυπώνουν το πώς επιδρά στις οικογένειες η συνεχής επιδείνωση των συνθηκών ζωής και οι ολοένα και περισσότερες δυσκολίες που παρουσιάζονται στην ανατροφή των παιδιών, σε μια περίοδο που δεν υπάρχει εργασία για τους γονείς, παιδικοί σταθμοί και μόρφωση για τα παιδιά, δημόσια υγεία για την κάλυψη των αναγκών της οικογένειας.

Δυστυχώς όμως, οι συνθήκες διαβίωσης του λαού, θα οξυνθούν ακόμη περισσότερο τα επόμενα χρόνια, πράγμα που αντικειμενικά θα οξύνει ακόμη περισσότερο το δημογραφικό πρόβλημα.

Η ανησυχία που εκφράζει για τους δημογραφικούς δείκτες, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, αλλά και τα υπόλοιπα κόμματα του ευρωμονόδρομου, κατά τη γνώμη μας, είναι υποκριτική, αφού όχι μόνο δεν συνοδεύεται από κανένα μέτρο για την ανακούφιση και τη στήριξη της λαϊκής οικογένειας αλλά, αντιθέτως, συνδυάζεται με αλληπάλληλα μέτρα που χειροτερεύουν τη ζωή της, που εξυπηρετούν την ανταγωνιστικότητα των επιχειρηματικών ομίλων και την εξασφάλιση της ακόμη μεγαλύτερης κερδοφορίας. Η ενεργός προώθηση αυτής της πολιτικής, δεν αποτελεί συγκυριακό ελιγμό, αλλά σταθερή στρατηγική επιλογή της ΕΕ και των κυβερνήσεων.

Δεν μπορούν να κρύψουν πως στον πυρήνα της πολιτικής τους βρίσκεται η αντικατάσταση της υποχρέωσης του κράτους να παρέχει δημόσιες και δωρεάν καθολικές υπηρεσίες κοινωνικής ασφάλισης, υγείας, πρόνοιας, παιδείας, προσχολικής αγωγής και στήριξης της οικογένειας, με την ατομική και οικογενειακή ευθύνη, για την ικανοποίηση των ολοένα αυξανόμενων αναγκών της.

Η μακροχρόνια ανεργία - κυρίως στις γυναίκες και στα νέα ζευγάρια - οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, οι χαμηλοί μισθοί, η καταστρατήγηση του ημερήσιου χρόνου εργασίας, η εντατικοποίηση στη δουλειά, οι δραστικές μειώσεις κρατικών δαπανών για κοινωνικές παροχές κάθε είδους, με δραματικές συνέπειες - ιδιαίτερα - στις φτωχές πολύτεκνες, τρίτεκνες, μονογονεϊκές οικογένειες, στα ΑμεΕΑ, η εμπορευματοποίηση της Υγείας και της Παιδείας, η αυξημένη φορολογία και τα χαράτσια, η ακρίβεια, τα υψηλά ενοίκια, κ.ά., αποτελούν παράγοντες που αντικειμενικά θέτουν σοβαρά εμπόδια στη δημιουργία οικογένειας και στην απόκτηση παιδιών. Ακόμα και η χαρά της δημιουργίας παιδιών, το μέγλωμά τους, όλο και πιο συχνά μετατρέπεται σε τεράστιο καθημερινό άγχος.

Με πρόσχημα την επίσπευση της εξόδου από την κρίση, την «καθαρή» έξοδο από τα μνημόνια τον ερχόμενο Αύγουστο – όπως λέει η κυβέρνηση – σε συνδυασμό με την διευθέτηση του χρέους, τα αντιλαϊκά μέτρα σε βάρος του λαού, θα συνεχιστούν.

Πάνω στη βάση αυτή, διαμορφώνεται και το πλαίσιο του προγράμματος «εθνικής αναπτυξιακής στρατηγικής», που συμπληρώνει και επεκτείνει τα μέτρα της προηγούμενης περιόδου και έχουν τη βούλα κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ.

Ένα πρόγραμμα που θα ενσωματώνει όλες τις δεσμεύσεις των μνημονίων, όπως είναι οι στόχοι για το πρωτογενές πλεόνασμα, οι περικοπές στο αφορολόγητο και στις συντάξεις, η συνέχιση των ιδιωτικοποιήσεων και η ένταση των πλειστηριασμών από τις τράπεζες, για τη μείωση των «κόκκινων» δανείων.

Θα περιλαμβάνει επίσης «πολιτικές ενθάρρυνσης» για την τόνωση της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου και των επενδύσεών του, με νέες φοροελαφρύνσεις και αναπτυξιακά πακέτα, όπως και μέτρα διαχείρισης της ακραίας φτώχειας που θα μεγαλώνει για το λαό. Αυτό είναι και το ζητούμενο και στους ανταγωνισμούς για την αναμόρφωση των ΕΕ - Ευρωζώνης.

Τόσο, οι ανατροπές στο κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα, όσο και η απαλλαγή του κράτους από την υποχρέωση της κοινωνική προστασία της Μητρότητας, επηρεάζουν αρνητικά, την απόφαση δημιουργίας οικογένειας, στην τεκνοποίηση, στην αύξηση του πληθυσμού μιας χώρας.

Ως προς την κοινωνική ασφάλιση

Στην έκθεση του ΟΟΣΑ για τις συντάξεις του 2017, όπως και σε παλιότερες, προβάλλονται οι γνωστές «συνταγές» για αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, παράταση του συνολικού εργάσιμου βίου και «ενεργό γήρανση», με τον μπαμπούλα του «δημογραφικού» και του «δημοσιονομικού εκτροχιασμού», εξαιτίας της συνταξιοδοτικής δαπάνης.

Η δε ΕΚΤ, μιλά ανοιχτά για περαιτέρω μείωση και περιορισμό των «υψηλών συνταξιοδοτικών δαπανών», προδιαγράφοντας την συνέχιση της αντιασφαλιστικής επίθεσης σε όλες τις χώρες της ΕΕ, και στην Ελλάδα.

Αντίστοιχα, ο ΣΕΒ σε επεξεργασία του (εβδομαδιαίο δελτίο, 14/9/2017 με τίτλο «Υπάρχει αντίδοτο στη συρρίκνωση των συντάξεων;»), κάνει ανοιχτά λόγο, για την ανάγκη προσωπικής αποταμίευσης ως συμπλήρωμα της δημόσιας σύνταξης που θα συνεχίσει να μειώνεται, ενώ βάζει και ζήτημα για την αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης και για την περιβόητη «ενεργό γήρανση» («απασχόληση των ηλικιωμένων»).

Η δε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, στην προσπάθειά της να υπερασπίσει τον αντιασφαλιστικό νόμο 4387/2016, αντιστρέφει πλήρως την πραγματικότητα, λέγοντας ότι ο τελευταίος, υπηρετεί την «ισότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη», αντιμετωπίζει «τις συνέπειες των δημογραφικών δεδομένων» και «διασφαλίζει μακροπρόθεσμα την οικονομική βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος», μειώνοντας συνολικά τη συνταξιοδοτική δαπάνη στο 13,4% του ΑΕΠ έως το 2020.

Σε τελική ανάλυση, η πραγματική επιδίωξη, ΕΕ, ΟΟΣΑ, Ε.Κ.Τ., του ΣΕΒ, των κυβερνήσεων, δεν είναι η «βιωσιμότητα», αλλά οι αξιώσεις των μονοπωλίων που την υπονομεύουν.

Με πρόσχημα την αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος, στρατηγικός στόχος ήταν και παραμένει :

1^ο η συμπίεση των συντάξεων, η αύξηση των χρονικών ορίων συνταξιοδότησης, η απόσυρση των κρατών από τη χρηματοδότηση των συνταξιοδοτικών συστημάτων, η απαλλαγή των καπιταλιστικών επιχειρήσεων από το «βάρος» των εισφορών και η προώθηση αμιγώς ιδιωτικών συστημάτων ασφάλισης, όπου το κεφάλαιο θα βρει νέα πεδία επενδύσεων και κερδοφορίας.

2^ο η γενίκευση της υποαπασχόλησης και των ελαστικών μορφών απασχόλησης, ώστε μέσα σε ένα εργασιακό περιβάλλον άγριου καπιταλισμού να μπουν στην αγορά εργασίας νέες, πάμφθηνες εργατικές δυνάμεις, οι οποίες εκ περιτροπής πότε θα υποαπασχολούνται και πότε

θα μπαίνουν στην ουρά των ανέργων. Αυτές είναι οι βέλτιστες πρακτικές της ΕΕ, τις οποίες επικαλείται η κυβέρνηση.

Για την «ευρωπαϊκή κανονικότητα», η Κοινωνική Ασφάλιση δεν είναι ανάγκη και δικαίωμα για τον εργαζόμενο λαό, που παράγει όλο τον πλούτο, αλλά «δαπάνη» που επηρεάζει τη «δημοσιονομική βιωσιμότητα» των κρατών, άρα και τη δυνατότητά τους να διευρύνουν τη στήριξή τους στο κεφάλαιο.

Ο μέγιστος «κίνδυνος» για τη «δυσνητική ανάπτυξη» του κεφαλαίου, είναι η αύξηση του προσδόκιμου ζωής των εργαζομένων, οι οποίοι ολοκληρώνοντας τον εργασιακό τους βίο θα έχουν για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα ανάγκη από συντάξεις και από υπηρεσίες περίθαλψης!

Η ΕΕ «σπρώχνει» τα κράτη - μέλη σε μέτρα, όπως π.χ. στην Ελλάδα, όπου το όριο συνταξιοδότησης ανέβηκε στα 67 χρόνια, στη Βρετανία στα 69 χρόνια και συζητούν για τα 71, στη Γερμανία συζητούν για τα 70 κ.ο.κ, ενώ η «ενεργός γήρανση» φιγουράρει σε όλα τα σχετικά ντοκουμέντα και τις κατευθύνσεις της ΕΕ.

Επομένως, ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι δεν πρέπει να έχουν καμιά αυταπάτη, ότι η «δίκαιη ανάπτυξη» και η «καθαρή έξοδος» θα ανακόψει τον αντιασφαλιστικό σχεδιασμό και την επίθεση που κλιμακώνεται για λογαριασμό των επιχειρηματικών ομίλων.

Η απάντηση από τη σκοπιά των εργαζομένων και του λαού βρίσκεται στην οργάνωση της πάλης για ανάκτηση των απωλειών από τα χρόνια της κρίσης και κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών - αντεργατικών νόμων, στην πάλη για τις σύγχρονες ανάγκες σε Υγεία - Πρόνοια - συντάξεις.

Ως προς την προστασία της μητρότητα

Στη σημερινή Ελλάδα, η μητρότητα, δεν έχει κοινωνική αξία, δεν θεωρείται κοινωνικό δικαίωμα, αλλά κόστος, προς χάριν του επιχειρηματικού κέρδους, προσωπική υπόθεση του ζευγαριού και περισσότερο της γυναίκας.

Πραγματικός Γολγοθάς σήμερα για τη νέα γυναίκα, το νέο ζευγάρι, ώστε να πάρει ελεύθερα την απόφαση να τεκνοποιήσει.

Μύρια τα εμπόδια για μια νέα εργαζόμενη γυναίκα :

- Η υποαπασχόληση, οι μισθοί - ψίχουλα, η ανασφάλιστη εργασία.
- Η εντατικοποίηση της εργασίας. Τα κυκλικά ωράρια, τα ωράρια – λάστιχο, η νυχτερινή εργασία, είναι παράγοντες που επιβαρύνουν την ψυχική και σωματική υγεία των γυναικών, αυξάνουν τα εργατικά ατυχήματα και τις επαγγελματικές ασθένειες, επιδρούν στα αυξημένα ποσοστά υπογόνιμων ζευγαριών.
- Η παντελής έλλειψη σεξουαλικής αγωγής και οικογενειακού προγραμματισμού από επιστημονικούς και κρατικούς φορείς, που αποτελούν κύρια αιτία για τις ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες.

- Οι πανάκριβες εξετάσεις προγεννητικού ελέγχου, η εγκυμοσύνη, οι απλησίαστες μαιευτικές και γυναικολογικές κλινικές για τον τοκετό, καθώς και μετέπειτα στη φάση της ανατροφής του παιδιού, τις άδειες μητρότητας, τη μόρφωσή του, τις ικανοποίηση των αναγκών του για τη σωστή ψυχοκοινωνική του ανάπτυξη, κ.ά.

Τα δημόσια μαιευτήρια, άλλες κρατικές δομές για το νεογέννητο, για την κοινωνικοποίηση του παιδιού σχεδόν ανύπαρκτες ή διαλυμένες, υποχρηματοδοτούμενες, υποστελεχωμένες, με πεπαλαιωμένες και κακοσυντηρημένες υποδομές.

Ένα κατεξοχήν κοινωνικό αγαθό, όπως αυτό της μητρότητας, εμπορευματοποιείται, ενώ οι ιδιωτικές μονάδες, οι ΜΚΟ και τα διάφορα «ευαγή» ιδρύματα που φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια, αντικαθιστώντας το κράτος, αναλαμβάνουν την προστασία της μητρότητας, το μέγλωμα του νεογνού, των παιδιών, μετατρέποντας την κρατική ευθύνη σε ατομική υπόθεση του γονιού και κυρίως της εργαζόμενης μάνας.

Με βάση στοιχεία του 2015, ο μέσος όρος ηλικίας τεκνοποίησης στην Ελλάδα για τις γυναίκες έχει αυξηθεί φτάνοντας στα 31,2 έτη.

Η τάση αναβολής της απόκτησης πρώτου παιδιού για μεγαλύτερες ηλικίες αυξάνει τις πιθανότητες και τα ποσοστά ενός νέου φαινομένου, αυτού της τελικής ατεκνίας, που θα οδηγήσει μία στις τέσσερις γυναίκες γεννημένες μετά τα τέλη του '70 να μην αποκτήσει παιδιά - ακόμα και αν το επιθυμεί, λόγω μειωμένων βιολογικών ικανοτήτων μετά τα 35 έτη.

Ταυτόχρονα, κι ενώ υπάρχουν τεράστιες επιστημονικές και τεχνολογικές εξελίξεις στον τομέα της Ιατρικώς Υποβοηθούμενης Αναπαραγωγής, χιλιάδες υπογόνιμα ζευγάρια αποκλείονται από αυτή τη διαδικασία, η οποία είναι παραδομένη στα Ιδιωτικά Μεγαθήρια της Υγείας, με τζίρο 30 εκ. ευρώ ετησίως. Το ίδιο και οι τράπεζες ωαρίων, ομφαλικών κυττάρων, βρίσκονται στον ιδιωτικό επιχειρηματικό τομέα.

Οι ανάγκες για την κοινωνική προστασία της μητρότητας, για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, ποτέ δεν ήταν εξασφαλισμένες για την πλειοψηφία των εργαζόμενων και άνεργων γυναικών. Η κατάσταση επιδεινώθηκε στις συνθήκες της οικονομικής κρίσης, που ξεδιπλώθηκε μια ανελέητη, ακόμα πιο βάρβαρη επίθεση στα εργασιακά, ασφαλιστικά, κοινωνικά δικαιώματα των γυναικών.

Στην Ελλάδα η ελάχιστη άδεια μητρότητας είναι 17 βδομάδες. Πρόσθετες παροχές, όπως η εξάμηνη άδεια του ΟΑΕΔ, δεν αφορούν το σύνολο των εργαζόμενων γυναικών. Πολλές λεχώνες, θηλάζουσες, νέες μητέρες, απολύονται μετά τη λήξη της άδειας. Άλλες εκβιάζονται εκ των προτέρων, ακόμα και από την πρόσληψη, και απειλούνται με απόλυση σε περίπτωση εγκυμοσύνης. Χιλιάδες παιδιά κάθε χρόνο μένουν εκτός των δημόσιων παιδικών σταθμών, στους οποίους τα τροφεία υπερβαίνουν συχνά τα 100 ευρώ το μήνα.

Να λοιπόν που βρίσκονται οι αιτίες για τη μείωση του αριθμού των γεννήσεων, της υπογεννητικότητας και της δημογραφικής γήρανσης του πληθυσμού. Στην ίδια τη φύση του καπιταλισμού που θυσιάζει τις λαϊκές ανάγκες, τη μητρότητα, τη μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα, την ψυχοκοινωνική ανάπτυξη του παιδιού.

Γι' αυτό, βασικός στόχος του ριζοσπαστικού, εργατικού – λαϊκού κινήματος είναι ο αγώνας για μείωση έως και εξάλειψη όλων εκείνων των ανασταλτικών παραγόντων για τη δημιουργία οικογένειας, σε μια κοινωνία που θα παρέχει ολόπλευρη και ουσιαστική προστασία της μητρότητας και όλες τις προϋποθέσεις για την κάλυψη όλων των σύγχρονων αναγκών της οικογένειας.

Η απάντηση, βρίσκεται στην οργάνωση της πάλης για ανάκτηση των απωλειών από τα χρόνια της κρίσης και κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών - αντεργατικών νόμων, στην πάλη για τις σύγχρονες ανάγκες σε Υγεία - Πρόνοια - συντάξεις.

Κυρίες και κύριοι

Σήμερα, τα επιστημονικά και τεχνολογικά επιτεύγματα μας δίνουν τη δυνατότητα να ζούμε όλοι μια αξιοπρεπή ζωή, με βάση τις σύγχρονες ανάγκες μας στην εργασία, στον ελεύθερο χρόνο, στην κοινωνική προστασία της μητρότητας.

Ποιο είναι το εμπόδιο; Η πολιτική ΕΕ και των κυβερνήσεων που χτίζουν τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων στα ερείπια των εργατικών – λαϊκών δικαιωμάτων.

Όσο τα πάντα καθορίζονται με το επιχειρηματικό κέρδος, οι γυναίκες θα είναι διπλά καταπιεσμένες και η μητρότητα θα εξακολουθεί να βρίσκεται στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Το ΚΚΕ παλεύει για:

1. Μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους τους εργαζόμενους, με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.
2. Αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα Υγείας και Πρόνοιας, προσχολικής αγωγής. Μόρφωση για όλα τα παιδιά.
3. Ολόπλευρη προστασία της μητρότητας.
4. Επαναχορήγηση του επιδόματος τοκετού σε όλες τις γυναίκες και των επιδομάτων σε ΑμεΕΑ, χρονίως πάσχοντες, πολύτεκνες γυναίκες και μονογονεϊκές οικογένειες.
5. Άδεια μητρότητας για όλες τις εργαζόμενες και επίδομα μητρότητας για αυτοαπασχολούμενες, αγρότισσες.
6. Ελεύθερο χρόνο για εμάς και τις οικογένειές μας.

Το ΚΚΕ, τόσο στη Βουλή με προτάσεις νόμου, όσο και στους αγώνες του λαού και της νεολαίας, των ανέργων, των πολύτεκνων - τρίτεκνων οικογενειών, στο ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα, διέθεσε και διαθέτει όλες του τις δυνάμεις για την προβολή και διεκδίκηση μέτρων για την υπεράσπιση του εισοδήματος, της δουλειάς, των κοινωνικών παροχών υπέρ του λαού και της νεολαίας.

Για βασικό μισθό 751 ευρώ, για μέτρα προστασίας των ανέργων, των ανασφάλιστων, μέτρα στήριξης των νέων ζευγαριών, για δωρεάν βρεφονηπιακούς σταθμούς, για δωρεάν Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια, φάρμακα, καταβολή των πολυτεκνικών επιδομάτων χωρίς περικοπές, αφορολόγητο όριο για την πολύτεκνη οικογένεια τα 50.000 ευρώ, προσαυξημένο κατά 5.000

ευρώ για κάθε παιδί. Παροχή δωρεάν σίτισης και στέγασης σε όλους τους φοιτητές και σπουδαστές. Να υπάρχει η δυνατότητα μετεγγραφής των παιδιών των πολυτέκνων, όπως και άλλων κατηγοριών π.χ. ΑμεΕΑ.

Επίσης, για την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης, μέτρα για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά, την απαγόρευση των πλειστηριασμών και κατασχέσεων της 1ης και 2ης κατοικίας, την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, της «εισφοράς αλληλεγγύης», του «τέλους επιτηδεύματος», του φόρου στη θέρμανση, την κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, στην Υγεία, Πρόνοια και στα φάρμακα.

Οι παραπάνω στόχοι είναι ρεαλιστικοί, γιατί είναι αναγκαίοι για να μπορέσει η Ε.Τ., τα άλλα λαϊκά στρώματα, οι οικογένειες των πολυτέκνων να επανακτήσουν τις απώλειες των τελευταίων χρόνων. Να ανοίξει ο δρόμος για την ανάπτυξη που θα έχει κριτήριο την ικανοποίηση όλων των σύγχρονων λαϊκών αναγκών.

Γι' αυτήν την προοπτική το ΚΚΕ διαθέτει όλες του τις δυνάμεις, για την ανάπτυξη της λαϊκής πάλης και της κοινωνικής συμμαχίας των εργατοϋπαλλήλων, των αυτοαπασχολούμενων της πόλης, των φτωχών αγροτών, της νεολαίας και των γυναικών των λαϊκών οικογενειών σε αντιμονοπωλιακή – αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, με προοπτική τη νέα κοινωνία, το Σοσιαλισμό – κομμουνισμό, όπου η πλήρης ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, θα είναι η πραγματική λύση του δημογραφικού προβλήματος.